

HERAKLES 2 OF DE HYDRA

Lang geloofde hij nog door het woud te stappen, in de bedwelmende warme wind, die van alle kanten scheen te waaien en de bomen als slangen bewoog, in de altijd gelijke schemering het nauwelijks zichtbare bloedspoor op de gelijkmatig schommelende grond achterna, alleen in de slag met het dier. In de eerste dagen en nachten, of waren het slechts uren, hoe kon hij de tijd meten zonder hemel, vroeg hij zich soms nog af, wat er onder de grond zou zijn, die onder zijn stappen golven sloeg zodat hij scheen te ademen, hoe dun de huid over het onbekende beneden en hoe lang ze hem zou buitenhouden uit de ingewanden van de wereld. Wanneer hij voorzichtiger stapte, leek het hem, alsof de grond, waar hij van geloofd had, dat hij onder zijn gewicht meegaf, zijn voet tegemoetkwam, hem zelfs, met een zuigende beweging, aantrok. Ook had hij het duidelijke gevoel, dat zijn voeten zwaarder werden. Hij telde de mogelijkheden 1) Zijn voeten werden zwaarder en de grond zoog zijn voeten aan. 2) Hij voelde zijn voeten zwaarder worden, omdat de grond ze aanzoog. 3) Hij had de indruk, dat de grond zijn voeten aanzoog, omdat ze zwaarder werden. De vragen hielden hem een tijd (jaren uren minuten) lang bezig. Hij vond het antwoord in het toenemende duizelgevoel, dat de concentrisch waaiende wind bij hem veroorzaakte : Zijn voeten werden niet zwaarder, de grond zoog zijn voeten niet aan. Zowel het ene als het andere was een zinsbegoocheling, door zijn dalende bloeddruk teweeggebracht. Dat stelde hem gerust en hij ging vlugger. Of geloofde hij enkel vlugger te gaan. Toen de wind toenam, werd hij vaker aan gezicht hals handen door bomen en takken geschramd. De aanraking was aanvankelijk eerder aangenaam, een strelen alsof ze, hoewel oppervlakkig en zonder bijzondere interesse, de gesteldheid van zijn huid keurden. Dan scheen het woud dichter te groeien, de aard van de aanraking veranderde, uit het strelen ontstond een afmeten. Als bij de kleermaker, dacht hij, toen de takken zijn hoofd omspanden, dan de hals, de borst, de taille enz., zelfs in zijn stap scheen het woud geïnteresseerd te zijn, tot ze hem van kop tot teen de maat genomen hadden. Het automatische van het verloop irriteerde hem. Wie of wat stuurde de bewegingen van deze bomen, takken of wat er ook in zijn hoednummer halswijdte schoenmaat geïnteresseerd was. Kon dit woud, dat op geen van de wouden leek, die hij gekend « doorgestapt » had, trouwens nog een woud genoemd worden. Misschien was hij zelf al te lang onderweg, een aardtijd te lang en wouden waren enkel nog wat dit woud was. Misschien maakte alleen nog de benaming een woud uit en alle andere kentekens waren al lang toevallig en verwisselbaar geworden, ook het dier, om dit te slachten stapte hij door dit voorlopig nog woud genoemde gegeven, het te doden monster, dat de tijd in een excrement in de ruimte had veranderd, was alleen nog de benaming van iets niet meer herkenbaars met een naam uit een oud boek. Alleen hij, de onbenoemde, was zichzelf gelijk gebleven op zijn lange zweetdrijvende tocht naar de slag. Of was ook, wat op zijn benen over de toenemend sneller dansende grond ging, al een ander dan hij. Hij dacht daarover nog na, toen het woud hem opnieuw in de greep nam. Het gegeven bestudeerde zijn skelet, aantal, kracht, schikking, functie van de beenderen, de verbinding van de leden. De operatie was pijnlijk. Hij had moeite niet te schreeuwen. Hij wierp zich naar voor in een snelle spurt uit de omklemming.

Hij wist, nooit had hij sneller gelopen. Hij kwam geen stap ver, het woud hield het tempo bij, hij bleef in de klem, die zich nu rond hem samentrok en zijn ingewanden opeen perste, zijn beenderen tegen elkaar schuurde, hoe lang kon hij de druk uithouden, en begreep, in de opkomende paniek : het woud was het dier, lang al was het woud, waar hij geloofd had door te stappen, het dier geweest, dat hem droeg in het tempo van zijn stappen, de grondgolven zijn ademhaling en de wind zijn adem, het spoor, dat hij gevolgd had, zijn eigen bloed, waarvan het woud, dat het dier was, sinds wanneer, hoeveel bloed heeft een mens, zijn proeven nam ; en dat hij het altijd had geweten, alleen niet bij naam. Iets als een bliksem zonder begin en einde beschreef met zijn bloedbanen en zenuwstrengen een witgloeïende stroomketen. Hij hoorde zich lachen, toen de pijn de controle van zijn lichaamsfuncties overnam. Het klonk als opluchting : geen gedachte meer, dat was de slag. Zich aan de bewegingen van de vijand aanpassen. Voor hen uitwijken. Hen voorkomen. Hen tegemoettreden. Zich aanpassen en niet aanpassen. Zich door nietaanpassen aanpassen. Aanvallend uitwijken. Uitwijkend aanvallen. De eerste slag greep stoot steek voorkomen en voor de tweede uitwijken. Omgekeerd. De volgorde veranderen en niet veranderen. De aanval tegemoettreden met gelijke en (of) andere bewegingen. Geduld van het mes en geweld van de bijlen. Hij had zijn handen nooit geteld. Hij moest ze ook nu niet tellen. Overal waar hij ze ook nodig had, verrichten ze zijn werk, vuisten indien nodig, de vingers apart bruikbaar, de nagels afzonderlijk, de kanten uit de elleboog. Zijn voeten hielden de in de opstand tegen de gravitatie toenemend sneller roterende grond vast, de personele unie van vijand en slagveld, de schoot die hem wilde vasthouden. De oude vergelijking. Elke schoot, waar hij op de een of andere manier in was geraakt, zou ooit zijn graf zijn. En het oude lied. ACH BLIJF BIJ MIJ EN GA NIET WEG AAN MIJN HART IS DE MOOIESTE PLEK (ACH BLEIB BEI MIR UND GEH NICHT FORT AN MEINEM HERZEN IST DER SCHÖNSTE ORT). Gescandeerd door het kraken van zijn halswervels in de moederlijke wurggreep. DOOD AAN DE MOEDERS. Zijn tanden herinnerden zich aan de tijd voor het mes. In het gewar van de vangarmen, die van roterende messen en bijlen niet, van de roterende messen en bijlen, die van vangarmen niet, van de messen bijlen vangarmen, die van exploderende mijnengordels bomtapijten lichtreclames bacterieculturen niet, van messen bijlen vangarmen mijnengordels bomtapijten lichtreclames bacterieculturen, die van zijn eigen handen voeten tanden niet te onderscheiden waren in de voorlopig slag genoemde tijdruimte uit bloed dril vlees, zodat voor slagen tegen de eigensubstantie, die hem af en toe troffen, de pijn respectievelijk de plotse stijging van de onafgebroken pijnen in het niet meer waarneembare zijn enige barometer was, in voortdurende vernietiging altijd opnieuw tot zijn kleinste bouwdelen herleid, zich altijd opnieuw in elkaar zettend uit zijn puin in voortdurende heropbouw, soms zette hij zich verkeerd in elkaar, linker hand aan rechter arm, heupbeenderen aan bovenarmbeenderen, die in zijn oor zongen, koren van stemmen BLIJF BINNEN DE PERKEN LAAT STOOM AF GEEF OP of omdat het voor hem vervelend was, altijd dezelfde hand aan dezelfde arm altijdgroeiende vangarmen verschrompelde hoofden staande boorden te kappen, de stompen tot staan brengen, zuilen van bloed ; soms stelde hij zijn heropbouw uit, gretig wachtend op de totale vernietiging met hoop op het niets, de oneindige pauze, of uit angst voor de overwinning, die alleen door de

totale vernietiging van het dier kon bevochten worden, dat zijn verblijf was, waarbuiten misschien het niets al op hem wachtte of op niemand ; in het witte zwijgen, dat het begin van de eindronde aankondigde, leerde hij het altijd andere bouwplan van de machine lezen, die hij was ophield te zijn anders weer was met elke blik greep stap, en dat hij het dacht veranderde schreef met het handschrift van zijn werken en doden.